

сти пакъ чрезъ судбину коју душевно света уреждение (geistige Weltordnung) преко свију они попушћа, кои волѣ или способности не мају, да велика и величественна, буди се она гди показала, познаду, осете, возлюбе, и на своју ползу обрате. Само ће онда Славянски народъ своје место съ честիу заузимати, само онда къ нѣговoj величини, опредѣленију и народномъ просвештенију одговарајућу обшту Историју имати, ако се добро споразумѣниe и Узаймностъ чрезъ забаданя и свађе неузнемири, и чрезъ себичностъ племена неугаси. Ништа неизображенава и неподиже духъ тако яко, ништа га више неоживљава къ државенномъ сдвигаванју, колико участие светскогъ благополучия велики народа: честолюбиe, користолюбиe и свака храбрость и снагу пробујућа страсть, налазе овде своје безгранично коло. Ми морамо потомъ да мало съ великимъ, то је племена съ народомъ знамо сајдинити, или упротивномъ случају мужества у несрећи имати, да једну частъ и пропасти пустимо, само да бы целостъ задобили и задржали. Што кое Славянско племе својство језика и књижевства другији племена манѣ познае, то више о себи мечтава, то манѣ о другима суди, нѣгова сујета налази у овомъ неизнаню своју рану, нѣгова ненаклоностъ према другима нѣно извиненије. Съ растећомъ Узаймности растиће такођеръ и узаймна любавь и слога. Ми ће мо се све манѣ мрзити и пре-